

framträdde en fläckig, väldig panther. Han stannade vid skogsbrynet, viftade på svansen och såg sig försiktigt omkring. Hans stora, gula ögon glänste som eldglober. De tycktes spruta elektriska gnistor.

Panthern stod en lång stund på lur. Då han fann allt lugnt, smög han sig sakta framåt mot fårhuset. Tre gånger gick han omkring detsamma, söka,de en öppning. Men det var skyddadt från alla sidor. Synbart missnöjd blef panthern stående och stirrade på fårhuset. Lukten derifrån retade hans roflystnad; han flåsade och vädrade, och gnisslade med tänderna, men sakta och knappt hörbart. Slutligen vände han långsamt tillbaka mot buskarne.

De arma fåren syntes räddade.

Men han vänder sig om, och fäster åter sina glödande ögon på målet för sin roflystnad. Försiktigt lägger han sig på marken och utsträcker sina kraftfulla lemmar. Så låg han en minut, två minuter, fem minuter.

I ett ögonblick sprang han upp, ilade framåt i väldiga hopp. Som en pil var han uppe på fårhusets tak. Den lätta betäckningen knakade under hans fötter. Han sönderref den med sina klor. Hela byggnaden svigtade under det starka djurets tyngd. Fåren vaknade och uppgåfvo ett jemmerligt bråkande. Äfven i de andra stallen blef det lifligt. Oxarne bölade, hästarne stampade och gnäggade högt. Ett fruktansvärdt larm uppstod ögonblickligen.

Panthern bekymrade sig nu om ingenting. Med en